

406 000 000 000251
HUHTANEN REIJO

PALLASTUNTURINKJ 5B7
01280 VANTAA

**JOUKKO-
JULKAISU**

Motoristi

MOOTTORIPYÖRÄKERHO 69 RY
N:o 2 HUHTIKUU 1987

MOTORISTIEN X KIRKKOPYHÄ⁰⁰ VALKEALASSA SUNNUNTAINA 31.05.1987 KELLO 10.00

Luantaina tuleville,
Kokoonnumme Tuohikotin Essolla
30.05.1987 kello 13.30 Kouvolasta 34 km
Mikkelin suuntaan.

Valkealaisten Esso-huoltamoiden tarjoamien
tulokahvien jälkeen siirrymme kohti
yöpymispaikkaa, joka tänä vuonna on
Valkealan Seurakunnan leirikeskus.

Opastus Valkealan Essolta 12 km
Kouvolasta Mikkelin tietä.

Perillä mahdollisuus SAUNOA

Sisämajoitus 45 mk/henkilö,
telttamajoitus-mahdollisuus.

Tiedustelut iltaisin:
951/690 778

☀ **TERVETULO** ☀

Pappa Vaari Hanski + kumppanit

N:o 2 huhtikuu 1987. 18. vuosikerta.
Ilmestyy: helmi-, huhti-, kesä-, elo-,
loka- ja joulukuussa.
Julkaisija: MOOTTORIPYÖRÄKERHO 69 r.y.
Jaetaan ilmaiseksi kaikille Moottoripyöräkerho 69 r.y.:n
jäsenille.

MOOTTORIPYÖRÄKERHO 69 r.y.: hallitus

Puheenjohtaja
Urpo Vaahtera
Maratonkuja 6 A 1
01280 Vantaa
Puh. k. 90-302 391

Varapuheenjohtaja
Pekka Kuoppala
Yrttimaantie 19
00730 Helsinki
Puh. k. 90-365 107
klo 18.00—20.00

Kassanhoitaja
Veli-Matti Kaipainen
Jalavatie 5 A 6
00270 Helsinki
Puh. k. 90-412 492

Varajäsenet
Guy Wikström (NMR)
Virkatie 2
01510 Vantaa
Puh. k. 90-821 358

Jouko Mäenpää
Tuomikuja
63400 Alavus As.
Puh. k. 965-200 31

Timo Ylä-Mononen (EAK)
Ylimännynkatu 32 A
33580 Tampere
Puh. t. 931-345 66

Erkki Ahola
Koskelankatu 44
35800 Mänttä
Puh. k. 934-494 65

Kerhotavaramyynti
Hannu Impola
Kilorinne 10 A 11
02610 Espoo
Puh. työ 90-567 3133

Kerhoisäntä
Jouni Valkeejärvi
Satamatie 1
35700 Vilppula
Puh. k. 934-446 32

Sihteeri Jäsenasiat
Hanna Kinnunen
Koudantie 15 B
00760 Helsinki
Puh. k. 90-381 373

Päätoimittaja
Aki Oura
Viipurinkatu 7 C 30
00510 Helsinki

Toimitussihteeri
Annukka Kuoppala
Viipurinkatu 8 B 78
00510 Helsinki

Toimittajat
Eero Mikkola
36160 Siitama
Taavi Hiltunen
Keskustie 52 B 5
35300 Orivesi
Jussi Pursiainen
28680 Pori
Paarnoori
Maarit Seppälä
Orivedenkatu 8 C 57
33720 Tampere
Petri Lindgren
Ahmoon kylä
03620 Karkkila
Kerhon postisiirtotili
numero 426 781-0

HYVÄT MOTORISTIT,

Kevätrenkaiden haju kutkuttelee jo nenää ja tiet sulavat paanejäädästä. Meikäläinen kun ei ole talviajoa valitettavasti harrastanut kadehtii kokeneita ja himoaa kurveille.

Sadepäiville suosittelen lämpimästi motoristin perusteosta Zen ja moottoripyörän kunnossapito (WSOY/ 128,—), jota olen yöpöydällä säilyttänyt ilmestymisestä saakka englanninkielisenä. Jos suomennus on OK lienee vihdoinkin luettavaa, jota jaksaa vaikka kerrata aina ennen EAK:ta tai muuta ajelua.

Tulevat kirjeet pitää osoittaa toimitussihteerin osoitteella, koska itse olen maajaa muuttamassa ja muutenkin on hyvä aineisto keskittää. Saamme kuvat ja palautukset kuntoon paremmin. Annukan osoite yllä.

Voikaa hyvin ja kiillottakaa, kohta nähdään porukoissa toivoo kurvaillen

Aki

PUHEENJOHTAJAN PALSTA

Meidän puolue voitti ja minun ehdokkaani meni läpi. Toivottavasti kaikille muillakin äänestäjillä kävi yhtä hyvä tuuri. Omalle ehdokkaalleni tulen josakin vaiheessa kuiskuttelemaan asioita korviinsa, jotka liittyvät harrasteluun. Tämä homma ei saa maksaa jatkossa enää näin tuhoittoman paljon. Jos hinnat nousevat, niin suo- loja pitää ruveta saamaan lisää. Moottoripyöränäyttely oli ja meni. Jo osastomme numero takasi kerhollemme suosiota. Ykköspaikka oli useaan kertaan aivan tungokseen asti täynnä innokkaita kerhoon liittyviä motoristeja. Mukava oli tavata jo aiemminkin jäsenmaksunsa maksaneita, jotka kävivät tervehtimässä. Kuten jo viimeksi kerroin, oli näyttely saanut uutta ilmettä. Isot maahantoujat olivat saaneet hieman etäisyyttä toisiinsa, ja se toi mukanaan väljyyttä yleisön liikkumiseen. Katsottavaahan taas riitti.

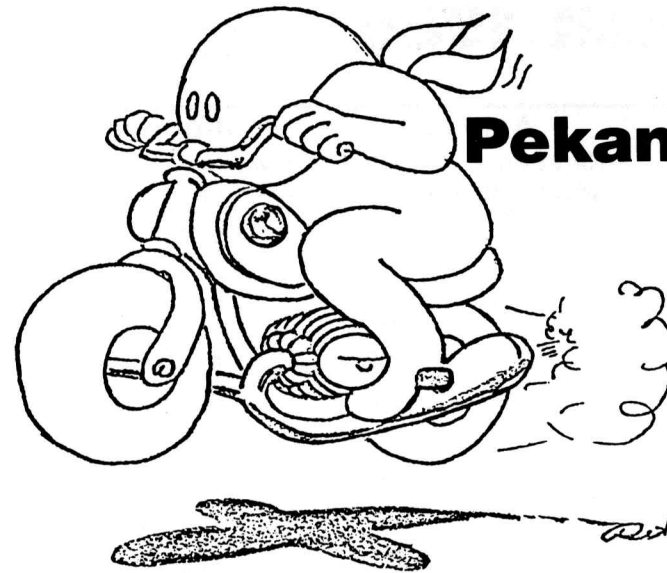
On mukava havaita, miten erilaisiin asioihin sitä kiinnittää huomionsa iän karttuessa. Superien ja matkapyörien kautta tultiin sivuvaunuihin, ja nyt oli jo kierrettävä kaikki minimopomallit. Mistähän on juniori mallia ottanut, kun nousi jalka jo oikeaoppisesti viis- kytkuutioisen satulan yli. Ehkä vielä pari kolme vuotta saa olla rauhassa mopovaatimuksilta. Nuorista motoristeista puheenollen, suosittelen vieläkin sellaista luoksemeno tyyliä. Näytelyssäkin vain kaikkein rohkeimmat uskaltautuivat kyselemään, että mikä popula se tämmöinen 69 on. Kyllä sitten riitti juttua, kun oli hihasta hieman nypännyt.

Ensi kesän aikana 69 rynnistää useassa tapahtumassa esille ja vieläpä sellaiselle yleisölle, joka ei tiedä yhtään mitään moottoripyöräilystä. Pääsemme taas luomaan kuvaa niin nuorille kuin vanhoillekin.

Raimo Joenkaupungista oli tehnyt hartiavoimin töitä joukkojensa kanssa ja saivat tehdyksi mukavan Talvirallin Juukaan. Iso kiitos heille. Vajaa sata nastakumikuskia oli luotsannut koneensa Larinsaaren leirikeskukseen. Kaukaisimmat kuskit saapuivat Saksasta. Talvella ajavat vain muutamat, mutta kesäkeli sopii jo useamman pirtaan. Pidän puhelinyhteyttä erääseen vesivaltion leivissä olevaan kerholaiseemme, ja hän kertoi, että vallin kulutus elikä penkkojen levitys on aloitettu ajoissa ja hän lupaili myös nopeasti kuivuvia kantateitä. Samaan hengenvetoon yhtyi radion uutistenlukija kertomalla kolmen metrin roudasta.

Mahdollisesti siis elelemme kuivaa ja kuoppaista kevättä.

Osku

Pekan pärinät

Oli helmikuun alku, kun aloin miettiä MZ:n kunnostamista Talvirallia varten ja totesin, että on lunta ja pakkasta ja se rallikin on jumalan selän takana eli meiltä yli 500 km:n köröttely piikin pyörällä ja minun painollani 115 kg, ei tule mitään...

Jotain oli keksittävä ja kyllähän se minulta käy (johtuneekohan ammatistani). Köytin MZ:n peräkärriyn ajoin autolla Joensuuhun, yövyin siellä, lauantaina 80 km kuluttua olin perillä. Mielestäni hyvin tyytyväisenä, mutta se olo ei kestänyt pitkään. Kaverit alkoivat murista, että autolla Joensuuhun, se on väärin. "Höyryn" noustessa poikien yläpään vauhti sen kuin kiihtyi. Puheltiin lälläryydestä sekä kundien ajoturvallisuudesta, kun 500 cm³ soolopyörään kiertää pyykkina- rua takarenkaan ympäri korvaamaan nastoitusta, ja sitten Helsingistä menoksi. Tässä haluaisinkin ottaa keskusteltavaksi, mikä on se pakollinen matka kerhomme puitteissa, joka täytyy talvella ajaa, jotta saa/kehtaa/uskaltaa paikalle tulla.

Mielestäni on kuitenkin Talvirallin

jatkuvuuden ja taloudellisuuden kannalta tärkeitä, että osanottajia olisi mahdollisimman paljon. Motoristeja läheltä ja kaukaa, että talvellakin saataisiin kontakteja ja tavattaisiin tuttuja sekä tuntemattomia.

Kokonaisuutena Riionheimon porukka hoiti hommansa hyvin. Paikka oli talvisen mukava. Sisään tultaessa sai kuumaa hernekeittoa ja muutenkin ruokailun suunnittelussa ja järjestyksessä näkyi ammatti-ihmisten käden jälki, rahalla sai riittävästi vastinetta.

Toivoisin kuitenkin lopuksi, että jäsenistö ottaisi kantaa ja kirjoittelisi minkälaisen Talvirallin Sinä haluat ja miten sinne on mielestäsi tultava. Kaikki kirjeet/kortit käsitellään hallituksessa ja jos niitä voidaan julkaista tai muuten hyödyntää, niin sen me teemme. Kirjeitänne odotellen, kevätterveisin Pekka.

Kirjeet ja kortit nimellä, nimimerkillä tai ilman, osoitteella:

Pekka Kuoppala
Yrttimaantie 19
00730 HELSINKI

EAK-kurssit 1986

Lääni	Autoilijat		Moottoripyöräilijät	
	Kurssien lukumäärä	Osanottajamäärä	Kurssien lukumäärä	Osanottajamäärä
Uusimaa	70	1239	3	73
Turku-Pori	37	604	1	10
Ahvenanmaa	—	—	—	—
Häme	30	435	4	55
Kymi	19	319	—	—
Mikkeli	10	149	1	26
Pohjois-Karjala	23	435	—	—
Kuopio	30	525	—	—
Keski-Suomi	11	285	1	18
Vaasa	9	115	2	17
Oulu	33	706	5	91
Lappi	16	259	2	16
KOKO MAA	288	5071	19	306
1978	199	3467	35	623
1979	211	3798	38	619
1980	241	3822	44	568
1981	214	3349	26	370
1982	253	4022	31	502
1983	281	5070	43	490
1984	251	4387	33	495
1985	310	4932	25	335
KURSSEJA JÄRJESTETTY	Autoilijoille		2781	
1975—1986	Osanottajia yht.		46944	
1978—1986	Moottoripyöräilijöille		294	
	Osanottajia yht.		4308	

Tuleeko vuoden 1987 tilastosta samanlainen?

Viime vuonna järjestettiin 19 EAK-kurssia. Kursseille osallistui 306 innokasta. Se ei ole paljon; onhan Suomessa n. 500 000 motoristia, toisin sanoen, parantamisen varaa on.

Kurssien pito näyttää keskittyneen vain muutamille alueille: Uusimaa, Häme ja Oulu. Varsinais-Suomi, moottoripyöräilyn "Mekka" on tilastossa mukana vain yhden kurssin voimalla. Siispä: Turun ja Porin kouluttajat kurssin pitoon heti, kun kelit sallivat! Kannattaa muistaa, että joka kevät olemme talviterässä aloittaessamme ajokautemme. Keväällä olemme myös riskialttiimpia onnettomuuksille. Tätä riskiä voimme lyhentää harjoittelemalla ohjatusti. Jos haluat EAK:n omalle paikkakunnallesi, ota yhteys lähimpään liikenneturvan konttoriin, MP 69:n EAK-vastaavaan tai muihin hallituksen jäseniin.

TURVALLISTA AJOKAUTTA!

T: Timo

Taas on tullut kevät ja pyöräkausi lähestyy, joten EAK-KURSSILLE voisi olla asiaa:

Karkkilassa 15.—17.05.1987
Lisätietoja Karkkilan nuorisotoimistolta ja Osku Vaahteralta

Vantaalla 6.—11.05.1987
Lisätietoja Vantaan Nuorisotoimistolta ja Osku Vaahteralta

Klaukkalassa 25.—26.04.1987
Lisätietoja Aimo Järvinen,
klo 17.00 jälkeen 90-8799 137

Tampereella tapahtunutta

Lunta maassa ja järvet jäässä, mutta eipä ole unohdettu alan hommia.

On harrastettu talvimootoripyöräilyä kaikennäköisillä "kyykkypyörillä" (on muuten varsinaista masokistin hommaa! Suosittelen!?) ja muuta hauskaa.

Mutta on pohdittu myös vakavia asioita, kuten EAK-koulutusta ja sitä ennenkaikkea kouluttajien kannalta eli osaammeko esittää asiamme oikealla tavalla.

Sitä kävi opettamassa Ouran Aki meille eräänä tammikuun iltana. Aki, joka on viestinnän todellinen ammattilainen antoi meille rautaisannoksen yleisön edessä ja osoitti myös sen, että esiintyjäksi ei opita illassa eikä kahdessakaan, vaan tehokkaalla harjoittelulla.

SANOMA, KENELLE, MITEN.

Tässä asiat, jotka liittyvät aina esiintymiseen eli mitä haluamme esittää, kenelle ja miten sen aikoo tehdä. Nämä asiat täytyy muistaa valmistautuessaan esimerkiksi EAK oppitunnin pitämiseen.

Toivottavasti muistamme Akilta saamamme opit tulevilla EAK-kursseilla ja muissakin vastaavissa tilanteissa.

Kiitokset vielä Akille mielenkiintoisesta illasta.

Timo

MYYDÄÄN!

Todella hieno, valkoinen
Moto-Guzzi 850 GT vm-74

Raihokari Reijo

PUH: 90-876 4658

tai 90-566 71

Tapautui tammikuussa

Huhupuheista tuli totta, Suomen Moottoriliitto ei järjestänyt Moottoripyöränäyttelyä 1987, vaan homman hoiti ensimmäistä kertaa Moottoripyöräiden Tuontikauppiat ry., ja hyvin hoitivatkin. Valveutunut Moottoripyöräkerho 69:n hallitus oli ajan hermolla mukana ja yhteistuumin päätti koota voimavaroja yhteen ja pyrkiä näytteilleasettajaksi omalla osastolla, edes pienellä. (Moottoriliiton isännöidessä ko. näyttelyssä ei meillä liittoon kuulumattomana ollut mahdollisuuksia sinne pääsyyn.)

Neuvottelut järjestäjien edustajan Kari Salosen kanssa toivat myönteisen tuloksen ja mikä parasta, olemattomalla vuokralla. Rahallista tukea näyttelymme järjestämiseen saimme Liikenneturvalta. Helsingissä Café Metropolissa (entinen Fennia) oli 20. päivänä tammikuuta MP Tuontikauppioiden järjestämä cocktail-tilaisuus, johon allekirjoittanutkin sai kutsun takamatkustajansa kanssa. Tilaisuudessa mm. jaettiin stipendejä yhteensä 50.000,— edestä, matkamotoristeja ehkä eniten kiinnostaa 9.000,—, lahjoitus suurimman Suomessa järjestettävän moottoripyörätahtuuman FIM-RALLI 1988 Kuopiossa järjestelyjen edesauttamiseksi. Stipendin vastaanotti järjestelytoimikunnan jäsen Touring Finlandiasta (jäsenmäärältään toiseksi suurin MP-kerho 69 jälkeen.)

Tässä kohtaa on paikallaan kauniit kiitokset Tuontikauppiaille matkamotoristeille saadusta lahjoituksesta, sekä kerhollemme annetusta mahdollisuudesta osallistua MP-näyttelyyn.

23—25.1.1987 oli sitten se suuri päivä, näyttely lähti hienosti käyntiin ja kävijämääräkin kasvoi reilusti yli 20.000. Mahtokohan johtua siitä, kun Tukholmassa ei järjestetty lainkaan

MP-näyttelyä. Näytteilleasettajia oli yli 50 ja moottoripyöriä noin 150. Kerhomme osasto oli Liikkuvan Poliisin kioskin vieressä. Paikalla kävi myös "lehtimiehiä", mutta vain MP-lehdellä riitti kiinnostusta 69:n pikkuruisen kioskin valokuvaamiseen asti. Osastollamme pyöri Relanderin Reijon tekemä videonauha Talvirallista, ja ihmettelijöitä riitti, jos vaikka minä tai kaveri näkyisi kuvissa. Uusia jäseniäkin saatiin mukavasti lisää. Kerhomme toimitsijaporukkaa pääkaupunkiseudulta oli Kerhoisin täydennyksellä riittävästi, joten hommat hoituivat hienosti. Kiitos näyttelyssä käyneille, toivottavasti ensi vuonna olemme isommissa tiloissa, jottei tuolit loppu heti kesken pienten ja suurten kerholaisten vaatteilta.

Pekka Kuoppala

**SEURAAVAN
NUMERON
AINEISTO
ANNUKALLE
15.5.87
MENNESSÄ**

KESKUSTELUA

Tässä Motoristissa ja muuallakin mp-porukoissa on jatkuvasti ihmetelty, mihin katoavat ihmiset ja henki koontumisajoista ja muista pyörätahtumista.

Minä olen ainakin sitä mieltä, että tämä koko kerhotouhu on jotenkin liian keskiluokkaistunut. Pitää olla niin kouluttavaa ja niin kasvattavaa.

Ei minua ainakaan kiinnosta kuunnella jonkun insinöörimerkonomijohdajaporukan viisasta löpinää vapaaikoinani, kun niistä jutuista saa muutenkin tarpeekseen.

Kokoontumisissa tämä porukka nojallee Goldwingeihinsä ja puhuu syvällä rintaäänellä kaikenmaailman Korsikanreissuistaan ja on niin motoristia, niin motoristia. Seuraavana päivänä samaa kerrotaan mirri kaulassa yhtiön palaverissa... (asiaan tietysti kuuluu katsoa pitkin nenänvartta motoristia, joka on ottanut kaljaa ja kehdannut puhua vähän äänekkäämmin).

Kokoontumisajon jälkeen tällainen "tosimotoristi" astelee firmansa huoneeseen ja kirjoittaa niin hauskan ja niin vitsikkään kertomuksen kokoontumiskokemuksistaan unohtamatta tietenkään kehua rallin järjestelyjä, erinomaista ohjelmaa jne. Kirjeeseen kerholehteen hän tietysti liittää mukaan myös matkakertomuksen, jossa

hän kuvailee jokaisen matkalla nähdyn kelohongan ja kertoo vielä, mitä kautta hän ajoi ja kuinka lujaa jne. jne.

On tietysti toisenlaisia "tosimotoristeja", he käyvät Talvirallissa ym. tosikokoontumisissa ja mitä paskimmalla, vanhimmalla ja useimmin matkalla hajoneilla pyörillä, sitä parempi. Alle nelikymppisethän ovat heidän mielestään keltanokkia, jotka eivät koko touhusta mitään ymmärrä. Kokoontumisen jälkeen nämä "ainoat oikeat" motoristit rustailevat hien ja paskan hajuisia kertomuksiaan lehtiin. Siihenhän heillä on hyvää aikaa, kun seuraavan kerran ajavat vasta vuoden päästä moottoripyörillään...

SIIS: minun mielestäni kokoontumisissa viihtyvät punavalkosininahkapukuihin pukeutuneet, kantaaottavat, hyvinajavat (?) mallimotoristit, jotka saavat keskustella toisten samanlaisten paavoväyrysten kanssa tai MZ:lla ajavat metsän eläimet, jotka ovat sitä miehekkäämpiä mitä harvemmin muistavat käydä saunassa.

Itse pidän helvetin paljon moottoripyöristä ja tiedän, etten tule koskaan kuulumaan kumpaankaan näistä tosi-porukoista. Minulle riittää, että pyöräily on hauskaa, eikä sitä tarvitse kummallakaan ääripäällä todistella.

Pete, jäsen 2668

Hääkeikka ♥ ♥ ♥

Oli aurinkoinen kevätpäivä Pirkanmaalla, ei enää viikkoakaan pääsiäiseen. Motoristit olivat siirtymässä talviunesta kevätsymyksen, kun tuli yllättävä tieto: motoristiystävämme Eeva & Jukka viettävät häitään Korpilahdella. Ensimmäisenä pääsiäispäivänä eli 30.3.1986 kello 14.00.

Niinpä alkoi kiireinen kavereiden herättely; tokihan hääparille piti moottoripyöräsaattue saada. Hankaluutta saattueen keräämisessä aiheutti vain se, että muutama pyörä oli vielä talviteloilla ja omistajiensa kommentit vastahakoiset: "Hyi, hyi, nyt hän on vielä talvi, räntääkin sataa ja pyörä tulee kuraiseksi". Onneksi on jokakelinkin motoristeja, jotka lupautuivat — kelistä riippumatta aina valmiina — lähtemään mukaan saattueeseen.

Tässä vaiheessa ei hääparilla ollut tiedossa autoa, jonka perään peltipurkit ripustetaan kolisemaan kirkolta lähdeittäessä.

Niinpä lupasin, että eiköhän jonkinlainen pirssi vielä ennen pääsiäistä löydettäisi. Kun sitten teekkariporukassa asiasta juteltiin, syntyi melkein arveluttavan tuntuinen idea; kasvatetaan mittakaavaa!

Ja idea toteutui: kun Tomusen Perstin avustuksella löytyi Volvo-autosta sopiva auto, tosi siisti Volvo F 210 ("299 hv") vaihtolavavarusteilla, ilmastoinnilla ja — makuuohjaamolla.

Mittakaavaan sopivat peltipurkit olivat tietysti 200 l:n tynnyreitä, jotka kettingillä korkinrei'istään kiinnitettiin auton perään.

Suoritettujen koeajojen jälkeen rupesi tuotekehitys puremaan; sykkyrälle kiertyneiden kettinkien tilalle vaihdettiin moottoripyörän ketjut.

Näin tynnyrien kolina oli paljon kovempaa. Vastaavaa tempua harkitsevalle mainittakoon vihjeenä:

— Ketjun ei tarvitse olla o-rengasketjuja

— Tynnyrit kestävät hinausta noin 6 kilometriä

— Maksimi hinausnopeus on 50 km/h

Lopuksi vielä kiinnitettiin LA-puhelinkin autoon, jotta puhelinyhteys saattueeseen olisi kunnossa, ja niin olimme valmiit kyyditykseen.

Aurinkoinen hääpäivä palkitsi kaikki mukaan lähteneet 15 motoristia.

Ajaminen oli kesäistä nautintoa, mutta onneksi kuormurin ohjaamossa ilmastointi pelasi.

Kirkkoon saavuimme kello 14, vähän turhankin tarkasti. Muiden häävieraiden kasvoilla oli hämmästynyt ilme, kun avasimme kirkon oven hämmärrin alkaessa juuri soida. Noloina luikimme hämmärrin soidessa paikollemme odottamaan oikeaa hääparia.

Vihkikaavassa ei papin nokka kauan tuhissut. Istumaan ei ehditty, kun jo sekä morsian että sulhanen olivat tahtoneet ja taas mentiin ulos. Vuorossa oli kahvitilaisuus viereisessä seurakuntatalossa, jonka aikana motoristit valmistelivat hääparin kuljetusta: tynnyrit kiinnitettiin kuorma-auton perään ja JUST MARRIED -kyltti takaikkunaan. Saattueen moottoripyörät koristeltiin MP 69:n ja Pirkanmaan matkamotoristien ja Tampereen teekkarien moottorikerhon lipuin.

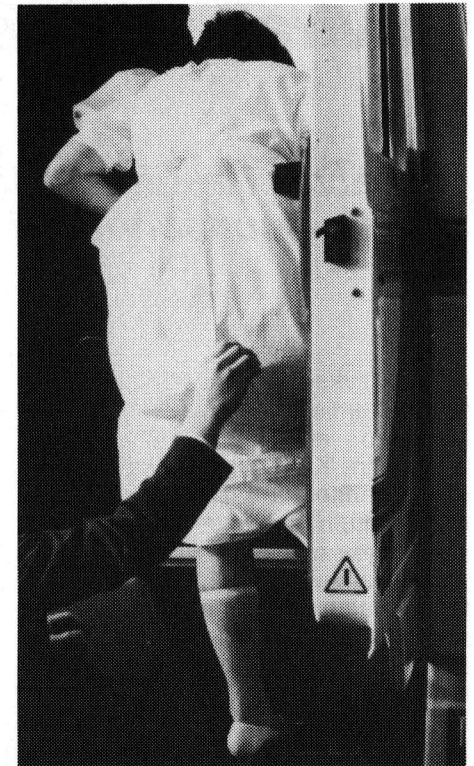
Seuraavaksikin seurasi ohjelman muutos; häävieraat halusivat motoristitkin kahville, vaikka olimme saapuneet vain saattueeksi. Niinpä pienten kursailujen jälkeen hämillään si-

sälle kravattikaulaisen juhlakansan sekaan. Juhlatunnelma vapautui kuitenkin, kun Putkis aina sanavalmiina valittiin (= pakotettiin) pitämään maljapuhe hääparille: "vaikka sedät ja tädit rumia ovat, eivät he pahoja ole". Ja kun eivät pahoja ole, haluavat täten toivottaa onnea hääparille ja toivovat, etteivät Eeva ja Jukka tänään jälkeen luistaisi pois porukoista.

Kahvien ja puheiden jälkeen tuli aika kyyditä hääpari kotiinsa. Kevyesti sulhanen nosti morsiamen korkealle ohjaamoon ja kiipesi itse perässä petille häävieraiden katsellessa ihmeissään. Niin alkoi kunniakierros Korpilahden keskustassa kymmenen moottoripyörän saattamana. Liput liehuivat ja tynnyrit kolisivat iloisesti eikä äänimerkkiäkään säästetty. Kertoivat seuraavalla viikolla huhut kylillä, että joku on mennyt naimisiin Korpiahon suunnalla...

Ak

Let it burn, Frank!

Talviralli: työtä, työtä ja työtä

Eli päiväkirja siitä, mitä yleensä seuraa suunsoitosta ja hyvistä suunnitelmista

Joskus syksyllä 1985: Erilaisten yhteensattumien seurauksena saan loistavan ajatuksen. Järjestämme Talvirallin. Kyselykierros kaveripiirissä, suunnitelma saa enemmän kannatusta kuin vastustusta, siispä asiat pikkuhiljaa rullaamaan.

Talviralli -86: Opintomatalla Män-tässä, vastoin tervettä järkeä jatkamme suunnitelman toteuttamista.

Kevätalvi -86: Sopivan paikan etsintää. Heti alkuun rajattiin pois kaikki Joensuun eteläpuolella olevat paikat. Pielisen ympäristö tuntui sopivalta. Juuka valittiin sopivan keskeisenä paikkana, vaikka järven toinen puoli kummitteli pitkän aikaa suunnitelmis-sa.

Syyskesä -86: Pikkuhiljaa alkaa näyttää siltä, että jotain on ruvettava tekemäänkin, muutakin kuin suunnittelua. Olemme havutalkoissa, telttakeppitalkoissa, suunnittelutalkoissa. Joitakin ideoita hylätään, epäilemme, ettei Lieksa olisi sopiva kontrollipaikka.

Syyskuu -86: Lähetystö käy vuosikokouksessa. Kertovat palattuaan, että Talvirallin järjestävät Pohjois-Karjalan porukat. Olisiko sopiva aika lähteä maailmanympärimatkalle??

Syyskuu -86: Puheluja lähikuntiin ja seurakuntiin. Varasimme suurinpiirtein 80 % saatavissa olevista lämmitettävistä teltoista. Jotkut pikkuisen yllättyvät, kun kuulevat, mihin

tarkoitukseen teltat tulevat. Tarjoan vanhaa selitystä hullujen laskentatilaisuudesta.

Marraskuu -86: Eräällä reissulla tarttuvat opasteet ja lyhyt ja muuta tavaraa mukaan Saarenheimon Pertsalta. Puhelin osoittautuu erinomaiseksi ja hauskaksi laitteeksi. Ketään ei saa kiinni ja kaikki soittavat, kun on itse jossain muualla.

Joulukuu -86: Saamme ammatti-ihmisen hoitamaan ruokapuolta. Emme ilmeisesti joudu syytteeseen myrkytysyrityksestä. Postitamme kutsuja ulkomaalaisille, joiden nimet löytyivät Talvirallin vieraskirjasta.

Tammikuun alku -87: Tiedusteluja tukkuliikkeissä, leipomoissa, ja muuta vastaavaa. Varauksia, sopimuksia, sekaannuksia. Ei suurempia ongelmia. Vielä.

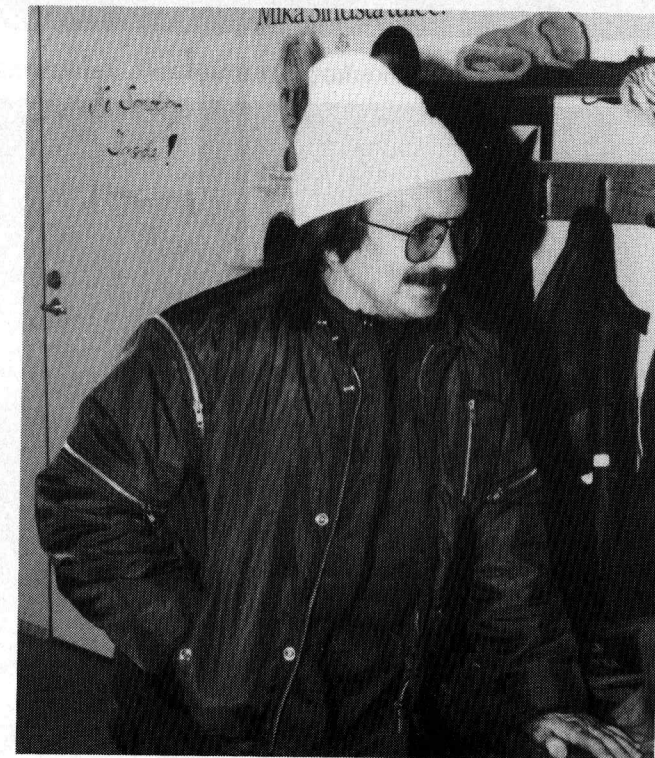
Loppiainen -87: Keittiön tarkastus kokin kanssa, joka toteaa paikat käytökelpoisiksi. Ulkona -41° pakkasta. Mielessä käy ajatus, mitenköhän on kuukauden kuluttua?

Tammikuun loppu -87: Puheluja, yksityiskohtien hiomista, työnjaon suunnittelua, huonosti nukuttuja öitä. Kerjäysmatkoja, ajo-ohjeiden postitusta ja muuta sellaista. Työnantaja ja työtoverit kiitettävän kärsivällisiä.

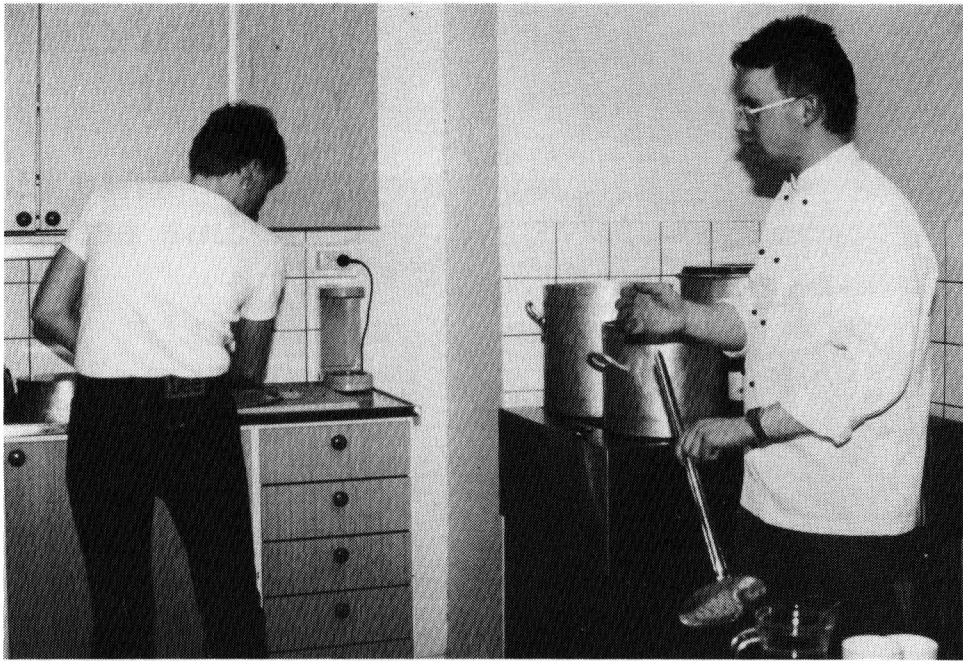
2.2.87: Hyvältä näyttää. Toimihenkilöitä tarpeeksi, kyllä se siitä vieä lakkaa helpottamasta.

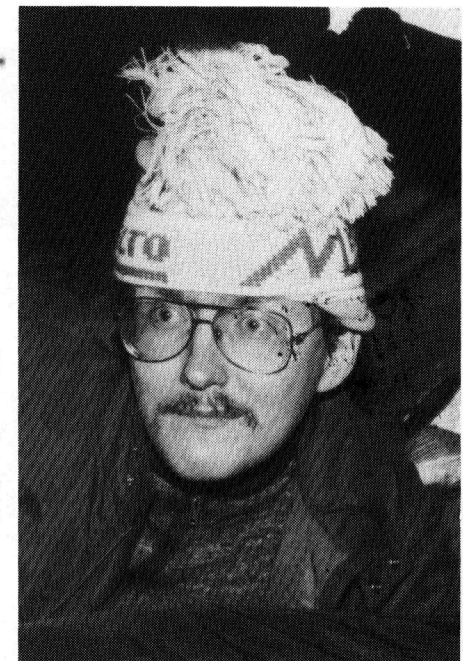
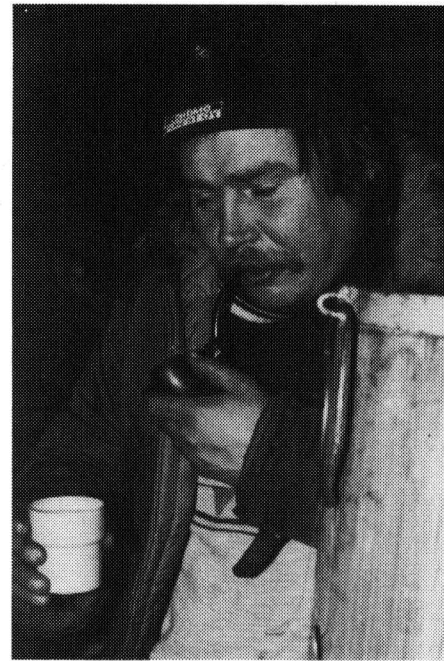
Havutalkoot joskus syksyllä.

Raimo katsoo tulevaisuuteen...

Lihakeitto valmistumassa lauantaina.

Väkeväämpääkin oli saatavissa.

Vieraat vierekkäin.

Joko pian päästään lähtemään?

3.2.87: Ensimmäinen tavaravientireissu. Telttoja, kamiinoita, kattiloita, opasteita, erinomaisen kaunis kahvinkeitin, joka tuo mieleen pontikkapannun.

4.2.87: Viimeinen vapaailta ennen tapahtumaa. Vain viisi puhelinsoittoa. Kiva löhötä punkassa ja kuunnella Led Zeppeliniiä. Jostain ihmeen syystä saan nukutuksia koko yön. Tai ainakin melkein.

5.2.87: Tavaroiden keräilyä ympäri kaupunkia, vain 23 paikkaa, keli kurja, räntää tippuu, välillä meinaa kiire yllättää. Kesken kaiken tulee tieto, että Joensuussa seikkailee 8 saksalaista etsimässä rallipaikkaa. Ovat hiukan etuajassa. Illalla seitsemältä perillä, missä saksalaiset odottelevat. Onneksi tyytyvät sisämajoitukseen yhdeksi yöksi. Yksi saksalainen ei tykkää, kun sisätiloissa ei saa polttaa, vaan lähtee ajelemaan kotiinpäin. Loppuilta menee suomalais-saksalaisen yhteistyön merkeissä teetä juoden.

6.2.87: Koko ruljanssi pyörähtää käyntiin. telttojen pystytystä, kaikenlaista touhuamista, yleisimmät kysymykset alkavat: Hei missä on..., hei minne tämä..., hei onko kukaan nähnyt...???

Lisää järjestäjiä tulee, ensimmäiset osanottajat tulevat, hernesoppa maistuu.

Leipomosta hätäilevät, ei hätää, kyllä ne leivät haetaan ja eikun Joensuuhun. Maitoa, leipää ja kokki. Ja Iltasanomat.

Puhelin soi noin puolentunnin välein. Aika monella tuntuu olevan sähkö hukassa pyörässään märän kelin ansiosta.

Joillakin on rengasmurheita. pari sivuvaunua jää kiinni mäkiin. Olisiko talvirenkaat mitään???

Yö lähestyy. Porukkaa tulee harvaksen, keli pysyy vain yhtä kurjana.

7.2.87: Ensimmäiset tulijat liftillä Joensuusta. Järjestämme kuljetuksen pyörälle. Varaosia saadaan paikalle. Aika kuluu, porukka tappaa aikaa normaalimenetelmillä, homma alkaa toimia jo paremmin. Paikallisen ykköslehden toimittaja tekee juttua ja ihmettelee, onko touhussa mitään järkeä. No, eipä ole ainoa ihmettelijä... Saunomista, syömistä, palkintojen jakoa, yleistä hauskanpitoa.

Alkaa pakastaa. Kipinä alkaa taas pyöriä. Poliisit tuovat yhden pyöräkunnan perille. Siitä heille SUURI kiihtos.

Väsyttää. Ilmoitan porukalle, ettei minua saa herättää kuin hätätapauksessa. Jos joku vie kaikki pyörät tai teltat palavat ei vielä ole hätä, vaan vasta sitten jos...

8.2.87: Lopultakin — pakkaneen on tullut. Sitkeimmät sissit tulivat aamu-yöllä kello 03.00. Miksi???

Osanottajat käynnistelevät pyöriään. Jotkut näyttävät tarvitsevan pitkän vedon kotimatalle, osa ilmoittaa ei haluavansa käynnistyä ja sähkö mustissa rasioissa muuttuu mustaksi magiaksi.

Leirin purku ja siivous alkaa. Suurempia materiaalitappioita ei havaita. Teltat ovat selvästi turvonneet: eivät mahdu pusseihinsa. Mielessä käy ajatus, että lähivuosina ei kiinnosta suuremmin järjestää yhtikäs mitään..

Ja sitten kamat autoissa, kotimatka, viimeiset pyörät peräkärjyssä asemalle päin. Teltat viedään kuivumaan, rättiväsäsynyt porukka lähtee nukkumaan.

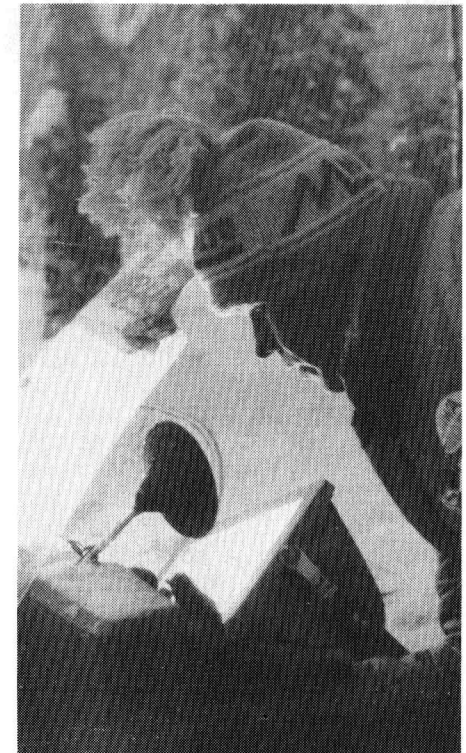
9.2.87: Telttojen kuivattelua, kamojen kuljettelu, kaikenlaista jälkiselvittelyä. Havaitsemme, että kioski ei tuottanut tappiota.

10.2.87: Telttojen noutaminen, kamiinoiden korjausta, lyhtyjen puhdistusta, ihmettelyä.

11.2.87: Telttojen ja kamiinoiden palautus oikeille omistajilleen ja ilta-

Ihmisiä talvessa.

päiväksi töiden pariin.

Joskus helmikuun lopulla pari kaverusta istuiksi kuppilassa: "Hei, miten on, järjestettäiskö Talviralli joskus?" "Ja mikä ettei, mutta kauemaksi korpeen kuin tänä vuonna..." Lopuksi järjestäjät haluavat esittää SUURET kiitokset osanottajille, kaikille yksityishenkilöille, yhteisöille, yrityksille ja kaikille muille, jotka olivat auttamassa Talviralli -87:n järjestelyissä.

Rami

THE WILD ONE,

”Hurjapäät” - sensuurin viisautta vai tyhmyyttä

Suomen filmisensuuri on nyt 1965 vapauttanut pannasta v. 1954 valmistetun filmin ”Hurjapäät” (The Wild One). Tämä filmi alkaa tyhjällä maaseututienäkymällä, johon kohtaa syöksy parikymmenpäinen hurjasti ajava motoristipoikajoukko. Poikien puseroiden selkiin on maalattu pääkallot ja kirjaimet BRMC. (Mustat kapinalliset motoristit) Heidän yrmeäilmeisenä, hymyttömänä johtajanaan ajaa John, Marlon Brando. Pyörät ovat isokuutioisia ja pojat kovanaamoja, ei aivan nuoriakaan. Heidän elämäänsä ohjaa oikku, kapina rajoituksia vastaan ja heidän aiheuttamansa pelon tuoma voimantunne. Kun he saapuvat johonkin kylään tai pikkukaupunkiin, he tuntevat hallitsevansa sitä. He ovat reippaita, aktiivisia ja halukkaita leikinlaskuun, niin toistensa kuin ulkopuolisten kanssa. Nykykielillä sanottuna: he järjestävät railakkaan shown, minne saapuvatkin.

Filmissä pojat ensin terrorisoivat hiukan erästä kilpa-ajoa. Varsinainen tapahtumaketju alkaa siitä, kun he pysähtyvät pikkukaupungin kahvilaan, jossa johtajapoika iskee katseensa tarjoilijatyttöön. Tyttö ei suinkaan ole näiden poikain suosimaa yhden kerran lajia, ja sekoittuukin tässä murhenäytelmän syyksi. Hurjan porukan viipyminen kaupungissa ja sen suorittama pilailu sekä poliisin varovaisuus aikaansaa aikuisen mieväen tarttumisen oman käden oikeuteen. Syytty ”sota”, jossa keinoja ei kaihdeta. Tuloksena on yksi ruumis ja ulkopuolisten poliisivoimain tulo kaupunkiin. Taistelun aikana edistävät myös johtajapojan ja tytön väliset

suhteet. Sheriffi vapauttaa motoristipojat lähtemään kotiinsa, kuultuaan, millä tapaa aikuinen väestö heitä kohteli. Tulevassa oikeudenkäynnissä sitten selvitetään laskut, mitä kullekin koituu. Johtajapoika kuitenkin palaa yksin takaisin ja kohtaa tytön kahdenkesken. Jurona hän ojentaa tytölle muistoksi maskottinsa, motoristikilpailujen pienoispatsasmallisen palkinnon. Sillä hetkellä nousee tämän elämän ruhjoman ja uhmapäiseksi kasvattaman nuorukaisen kasvoille ensimmäinen hymy.

Nykyhetkellä kerrottuna ja esitettyinä filmi ei suinkaan ole sellainen shokki, minä sitä on aikaisemmin pidetty. Jonkinlainen pärinäpoikaterroirin vaihehan on koettu jokaisessa maassa. Nyt se on pikemminkin takanapäin. Liikenteen terroristit ovat paremminkin autoraggareita. Isot moottoripyörät ovat ”yksinäisten susien” harrastus, ei joukkoilmiö. Nuorison kapina eli protesti käyttää nyt muita menetelmiä. Siinä ei ehkä enää ole sitä hurjaa aktiivisuutta ja ”Villin Lännen” tyyliä, mitä vielä tavoiteltiin motoristijengien aikana. Tämän tajuaa parhaiten siitä, millä tapaa nuori katsoo elää nyt filmin. Se on hämmästyttävän passiivinen, eikä oikein tunnu käsittävän, mikä koko jutussa on takana. Eräs pettynyt poika poistuesaan sanoikin: ”Eihän siinä ollut yhtään mitään”, johon eräs tyttö protestoi: ”Siinähan oli paljon asiaa.”

Tältä pohjalta on hyvin ymmärrettävää, että sensuuri vapautti filmin, joka ei enää toimi tiettyjen sytytysaineiden nallina, kuten olisi ollut mahdollista vielä muutamia vuosia sitten.

motoristijengielokuva, josta tuli dokumentti ja klassikko

Olihan Suomessakin paikoin taipumusta järjestää motoristipoikain joukkoajoa ja terroria. Kymenlaaksossa oli jopa yli 30 motoristin jengejä, jotka poliisin ja nuorisotyön järjellä suhtautuminen sai pysymään siedettävissä rajoissa. Nämä motoristijengit olivat tietyllä tapaa samanlaisia kuin USA:ssa kuin Suomessakin. Kun heitä kohteli reilulla ja asiallisella tavalla, pojat vastasivat siihen reilusti. Filmi olikin enemmän suunnattu ymmärtämättömän aikuisen väestön kritiikiksi, mutta riittävän hyvin se osoitti, ettei erikoisen pitkäjännitteisiä ja järjeviä oltu poikainkaan joukossa. Vaaka terroristin ja gentlemannin välillä oli liian herkästi asetettu: pienikin töytäys puoleen tai toiseen sai sen heilahtamaan. Jengi oli hyvin hallittavissa, jos osasi tulla toimeen johtajapojan kanssa, sillä häneltä yleensä odotettiin ratkaiseva sana. Moni suomalainen poliisi ja nuorisoyöntekijä on käyttänyt tätä tietä oman vaistonsa suosittamana.

Kun ajattelee tämän filmin sensuurikieltoa nuorisoyöntekijän kannalta, joutuu punnitsemaan, aiheuttiko sen kielto enemmän haittaa kuin etua. Kieltämättä se olisi voinut toimia tiettyjen latausten ”nallina” ja keinojen osoittajana niin pärinäpojille kuin heitä nujertaville vanhemmillekin. Toisaalta estettiin myös tämän ilmiön sosiologinen tarkastelu. Filmi on siinä suhteessa antoisa ja olisi juuri auttanut todistamaan tämän ilmiön perusteita. Siinä mielessä filmin totuus olisi tehnyt vapaiksi niin nuoria kuin aikuisiakin.

Elokuvan ystävän ja kehityksen seuraajan kannalta sensuuria sensijaan voi pitää yksinomaan kielteisenä ainakin tämän filmin osalta. Filmi on ensinnäkin ohjaajansa Stanley Kraemerin ensimmäisiä sosiaalisen filmikuvauksen toteutuksia. Se on myös Marlon Brandon läpimurtokuva. Tämä filmi loi samanlaisen Brando-kultin kuin samanaikainen ”Nuori kapinallinen” James Dean-kultin. Nyt tajuaa kuinka suuresti nämä kaksi filmiä sivuaa ja täydentää toisiaan. James Dean ilmisen koulunuorison kapinan, Brando ”teknillisen” nuorison samanaikaisen protestin ja kapinan. Suomalainen sensuuri esti esim. nuoriso- ja sosiaalityöntekijöitä saamasta ilmiön kokonaiskuvaa. Vasta ”Hurjapäät” nähtyään tajuaa, miksi länsimaissa vieläkin on tietynlainen Brando-kultti. Sen palvojat käyttävät vieläkin samaa nahkapusero-farmariyhdistelmää kuin John tässä filmissä. Englannin Rockers-ilmiö ja Amerikan Helvetin Enkelit ovat osaksi tämän kultin ilmentymä, tosin kivettyneitä ja kieroutuneita. Suomi tosin on säästynyt näistä ”kivettymistä”. Saaneeko sensuuri laskea sen ansiokseen?

Tietty etäisyys sallii nyt ilmiön tarkastelua ja yhteenvetoja. Tämä oikeuttaa silti jatkuvasti kysymään, onko enemmän etua vai haittaa kieltä todella ajankohtaisia ongelmia käsittelevät filmit silloin kun niiden anti olisi tehokkaimmillaan, vai annetaanko niiden vanhettua tietyn ajankohdan dokumentiksi.

Eero Mikkola

"The Wild One" -motoristijengielokuva, josta tuli dokumentti ja klassikko

Vanheneva motoristipolvi muistaa hyvin **The Wild One**-filmin (suomalainen nimi Hurjapäät), joka kuvasi 1950-luvulla kasvanutta motoristijengi-ilmiötä. Se alkoi Amerikassa, Eurooppa sai "tartunnan" ja monissa maissa tämä moottoripyöräilyn räjähdysmäiseen kasvuun liittynyt ilmiö aiheutti suurta huolta ja rajujakin virkavallan ja yhteiskunnan vastatoimenpiteitä. Jengiytymisilmiö sinänsä on tunnettu eri muutoksina eri maissa ja erilaisissa ihmisyhteisöissä, mutta kun jengiluontoisen porukan ilmentäjäksi tuli tekninen kulkuväline moottoripyörä, jengien liikkuvuus aiheutti ongelmia.

Yhteiskunnallisista ilmiöistä kiinnostunut elokuvaohjaaja Stanley Kraemer kiinnostui mp-jengi-ilmiöstä ja sen syistä ja vaikutuksista. Näin syntyi maailmaa valloittanut elokuva. Suuri ansio menestykselle oli nuoren Marlon Brandon tähti-rooli, miehen lä-

pimurto kuuluisuuteen. Filmi synnytti sekä innostusta että vastustusta eri maissa. Varovaisuudestaan tunnettu Suomi hyllytti filmin yli 10 vuodeksi. Pelättiin vaikutuksia, jos "mielettömät" motoristiporukat olisivat saaneet sen täällä nähdä. Tosin oli Pohjoismaistakin esimerkkejä filmin vaikutuksista silloiseen "pärinäaaltoon". Ruotsissa se huipentui tilanteeseen, jossa 900 pärinäpoikaa "hallitsi" etelä-ruotsalaista pikkupaikkakuntaa viikonlopun.

Suomessa filmi sallittiin vasta, kun motoristiaalto oli taantunut ja moottoripyörä suorastaan kirottu ja hävitetty kulkuneuvo. Hoitelin niihin aikoihin kunnan nuorisosihteerin tehtäviä ja seurasin elokuvia nuorison kannalta. Kirjoitin elokuva-arvosteluja- tai pikemminkin esittelyjä- kolmeenkin lehteen. Arkistostani löytyi leike, jonka Motoristi nyt julkaisee. Siinä luodetaan erästä osaa moottoripyöräilyn historiassa. Kun 22 vuoden jälkeen luin tämän kirjoittamani, en nykyhetkelläkään muuttaisi siitä mitään.

Siitaman Eero

Nykyajan "Hurjapäitä".

Aika 11.12.1986 kello 14.00 Paikka Urheilumuseo, Helsinki

Kokouskutsu tuli toimitussihteerin postiluukusta 21.11.1986. Papereita tuli iso nippu, kaikki asiaa.

Otin iltapäivän töistä vapaata. Matkasin innostunein mielin, koska en ole aikaisemmin ollut Suomen Retkeilymajajärjestön kokouksissa. Sisälle tultaessa kysyttiin, mistä jäsenjärjestöstä olet? Vastatessani Moottoripyöräkerho 69 r.y., tuli hiljaista, vieressä olijat vaikenivat. Uusi ihminen moiossa joukossa "pallo hukassa". Mutta kauan ei tarvinnut miettiä, mitä tehdä. Takkia autettiin oikein urakalla pois. Kokoushuoneeseen siirryttäessä puheenjohtaja kätteli meikäläistä odottaen, mistä järjestöstä sitä ollaan. Lopuksi kaikkien päivää-sanomisten jälkeen pääsin istumaan. Seurasin kaikkien esittely. Jokainen järjestö vuorollaan. Kerhomme on aika alussa, joten 69 nimen kohdalla kaikki seurasivat vielä tarkasti. Kun kajautin nimeni, huomasin, että olin joukon nuorin. Haitanneeko tuo mittään. Kokous avattiin, valittiin puheenjohtaja, sihteeri, kaksi pöytäkirjan tarkastajaa, äänen laskijat. Kutsuttuja järjestöjä piti olla noin 60 kappaletta, mutta paikalla oli vain vaivaiset 30 eli kokouksessa oli läsnä 50 %.

Käytiin läpi jäsenmaksut, samat kuin vuonna 1986, kokouskulut käsiteltiin, hallituksen jäsenien korvaukset ensi vuodelle samoin. Toimintasuunnitelma ja talousarvio päätettiin antaa olla niin kuin hallitus oli ne ehdottanut. Hallituksen valinta oli seuraava asia. Asia sujui äänestyksittä. Tilintarkastajat jatkavat seuraavat kaksi vuotta. Retkeilymajajärjestö va-

litsee virkailijansa kaksivuotiskausiksi. Lappeenrannan retkeilymaja on myynnissä. Ostajia odotellaan, alustavasta myynnistä keskusteltu Lappeenrannan kaupungin kanssa. Asia saadaan päätökseen ehkä vuoden 1987 lopussa. Kokous päätettiin. Mielestäni varsinainen pikakokous, kesto vajaa tunti. Kokouksen väki oli miesvoittoista, meitä naisia oli vain neljä. Suomen matkailun juhluvuosi on 1987, jolloin 100 vuotta tulee täyteen. Juhlallisuuudet ovat helmi-maaliskuussa.

Kokouksen jälkeen saatiin kahvia sekä joulutorjua. Palvelu pelasi, kun minulle kaatoi kahvia Lappeenrannan kaupungin edustaja. Stadionin retkeilymaja täyttää 1987 25 vuotta. Lähtiessäni ajattelin olla itsenäinen ja laittaa takkini ihan itse päälle, mutta miehiä oli liian lähellä, jotta se olisi onnistunut. Palvelu pelasi hirveän hyvin; kokous oli mielenkiintoinen.

Annukka

MYYDÄÄN!

Osia
Mitsiin malli 175 ES vm-62
Osku Vaahtera
PUH: 90-302 391

Tiedot parin kymppin yösjasta juuri ilmestyneessä kansainvälisessä retkeilymajaoppaassa

Retkeilymajaväki on koonnut tiedot maailman yli 5000 retkeilymajasta omaksi 2-osaiseksi oppaaksi. Tuntuu mielekkäältä, ettei kaikkea ole haluttu änkeä samoihin kansiin. Osa 1 kertoo Euroopan ja Välimeren maiden retkeilymajoista ja on kätevä esimerkiksi Interrailaajille. Osa 2 sisältää Amerikan, Australian, Afrikan ja Aasian retkeilymajat. Molemmissa on karttaliite, joka selvittää majojen sijainnit.

Retkeilymajat löytyvät oppaista maittain. Kooste kattaa yli 50 maata. Kansainväliseen Retkeilymajaliittoon viime vuonna liittyneiden DDR:n, Brasilian, Chilen ja Perun tiedot julkaistaan en simmäistä kertaa.

Kirjaset ovat sopivan kokoisia matkalle mukaan otettaviksi. Niitä lukee vaivattomasti ahtaassakin tilassa. Kannet ja sivut pysyvät koossa usean matkan ajan.

Retkeilymajatietojen avulla voi matkareittejä suunnitella etukäteen. Hintatiedot helpottavat matkabudjetin laadintaa. Retkeilymaja on edullinen ja turvallinen tukikohta. Tiedot majojen 2–4 vuodepaikan perhehuoneista löytyvät myös oppaiden sivuilta.

Hintataso vaihtelee maittain. Keski-vertohinnat liikkuvat 9:stä 60:een markkaan. Retkeilymajamatkalle aikovan kannattaa hankkia majaluetteloa ja kansainvälinen retkeilymajakortti Suomen Retkeilymajajärjestön toimistosta Helsingistä, josta ne toimitetaan myös postiennakkolla.

Ilman korttia ei Pohjoismaiden ulkopuolella retkeilymajoille ole asiaa.

Vuosittain ilmestyviä oppaita julkaisee Kansainvälinen Retkeilymajaliitto. Tämän vuoden retkeilymajatiedot ovat tiukasti suomalaisuudessa. Molempien osien kannet on suunnitellut taiteilija Matti Laine Helsingistä. Sama mies, joka jo vuosia on piirtänyt Suomen Retkeilymajat -julkaisun kannen.

ETAPPI-AJO 16.5.1987

Kokoontuminen Tampereella, lauantaina 16.05.1987
klo 11.00 Särkänniemen huvipuiston pysäköintialueella

Luvassa:

- **Urbaania sykettä ja erämaan rauhaa** •
 - ei kirkkoja, ei museoita. •
 - **Reitti noin 200 kilometriä** •
 - **Yöpyminen leirintäalueella** •
- **Mahdollisuus mökkimajoitukseen!** •
 - **Kerho tarjoaa saunan** •

KEVÄTAJO

23.–24.5. Posiolla

Kokoonnumme 23.5. aamusta lähtien moottoripyörillä Posiolle Himmerkin lomakylään. Opastus perille

Majoitumme sähkölämmitteisissä majoissa, pitäen mielessä "sopu sijaa antaa ja omat makuupussit mukaan" periaatteen. Viime vuosina on kaikille löytynyt leposija. Paikalla baari kohtuullisin palveluin. Ajo on tarkoitettu MP 69:n jäsenille.

Osallistumismaksu 60 mk/hlö joka kattaa majoituksen, saunan ja runsaan aamiaisen.

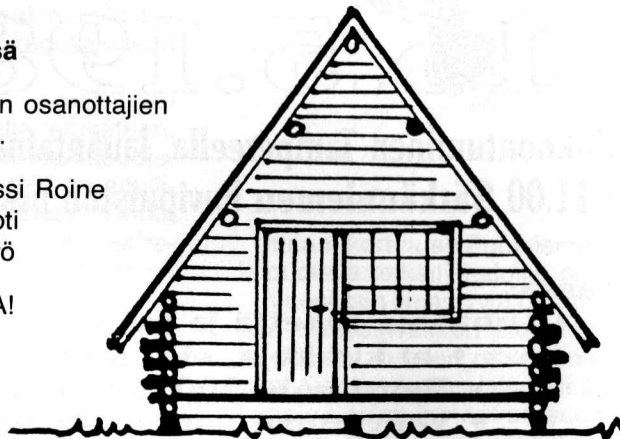
Ennakoilmoittautuminen pakollinen maksamalla tilille,
PSP-Oulu Ou 660618-1

Jussi Roine
8.5. mennessä

Maksulippuihin osanottajien
nimet selvästi.

Lisätietoja Jussi Roine
981-223341 koti
981-223500 työ

TERVETULOA!

Huomio! Huomio! Huomio! Huomio! Huo

IX Naisten kokoontumisajo KAJAANISSA!! 12.–14.06.1987

- ⇒ ota mukaan makuupussi ja makuualusta (en tarkoita parempaa puoliskoja)
- ⇒ omat eväät, huhujen mukaan on paikallinen tarjonnut aina murua rinnan alle, mutta ota varalta omat eväät. Pirjo on tiedonhaluinen...!

Jos nyt **jo** tiedät tulevasi Kajaaniin, niin kirjoita kortti!! **VAIN NAISILLE!!**

Osoite ja lisätietoja:

Pirjo Piirainen

PL 156

87101 KAJAANI

Soittaakin voit kotiin 986/140 751
tai töihin 986/121 321

Osoite oli yllä ja Pirjo ihastuu varmasti kaikkiin kortteihin, jotka ovat tulleet ajoissa. Itse saat päättää mikä on **AJOISSA?!**